

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 704

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 13 iulie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 113 din 15 martie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală	2-5
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
889. — Hotărâre pentru modificarea Normelor metodologice cu privire la realizarea activităților de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 690/2017	6-7
890. — Hotărâre privind alocarea de sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2022, pentru suplimentarea bugetului Ministerului Afacerilor Externe	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 113

din 15 martie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Constantin Chiriță în Dosarul nr. 1.321/310/2018 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.542D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 3.411D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marius Ionuț Pascu în Dosarul nr. 1.626/262/2019 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, iar reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.411D/2019 la Dosarul nr. 2.542D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate și menținerea jurisprudenței instanței de control constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 12 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.321/310/2018, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Vasile Constantin Chiriță într-o cauză penală având ca obiect soluționarea apelului declarat împotriva

unei sentințe penale și a unei încheieri prin care a fost respinsă cererea de recuzare formulată de autor.

8. Prin Încheierea din 12 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.626/262/2019, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Marius Ionuț Pascu într-o cauză penală având ca obiect soluționarea apelului declarat împotriva unei sentințe penale, motivele de apel privind și modul de soluționare a unei cereri de recuzare formulate de autor.

9. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile criticate aduc atingere prevederilor constituționale invocate, în condițiile în care nu reglementează o cale de atac pentru încheierile prin care se soluționează cererile de recuzare. Se susține că, într-una dintre cauzele penale, soluționarea cererii de recuzare a fost făcută de judecătorul care a soluționat propunerea de arestare preventivă a parchetului și care, prin urmare, a avut funcția judiciară de judecător de drepturi și libertăți, în același proces penal, conform art. 3 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală. Se susține că dispozițiile art. 6 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale trebuie aplicate direct de instanța de apel, în temeiul art. 21 alin. (3) din Constituție.

10. **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 500 din 30 iunie 2016 și nr. 651 din 1 noiembrie 2016, precizând că, împotriva soluției pronunțate în primă instanță, părțile pot exercita căile de atac prevăzute de lege, în condițiile prevăzute de art. 408—425 și art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală. Totodată, apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale atât din punctul de vedere al clarității și previzibilității normei (calitatea legii), cât și al conținutului lor, deoarece, pe de o parte, legiuitorul este unica autoritate competentă de a reglementa procedura de judecată, căile de atac și condițiile exercitării lor, iar accesul la justiție nu semnifică și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar, pe de altă parte, procedura asupra cercetării și judecării cererilor de recuzare și abținere este una incidentală, al cărei obiect este unul distinct de obiectul propriu-zis al procesului penal la care se referă și de aceea nu are caracter jurisdicțional penal în sens material, ci caracter administrativ-judiciar.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală, având următorul conținut: „*Încheierea prin care se soluționează [...] recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac.*”

15. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile criticate încalcă atât prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind dreptul părților la un proces echitabil, ale art. 124 alin. (2) privind cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac, cât și dispozițiile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține, cu titlu prealabil, că, în ambele cauze în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, autorii au formulat cereri de recuzare, astfel încât instanța de control constituțional urmează a se pronunța doar în ceea ce privește norma procesual penală ce reglementează regimul juridic aplicabil încheierilor prin care se soluționează cererea de recuzare, în această măsură textul criticat având legătură cu soluționarea cauzei, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

17. În continuare, Curtea reține că dispozițiile art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală au mai fost examinate, din perspectiva unor critici similare celor formulate în prezentele cauze, fiind pronunțate deciziile nr. 651 din 1 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2017; nr. 531 din 11 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 23 noiembrie 2017; nr. 271 din 24 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 29 iulie 2018; nr. 275 din 24 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 24 iulie 2018; nr. 242 din 16 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 10 iulie 2019, și nr. 462 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 944 din 14 octombrie 2020, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

18. În motivarea soluției sale, în Decizia nr. 531 din 11 iulie 2017, precitată, paragrafele 15—36, și în Decizia nr. 651 din 1 noiembrie 2016, precitată, paragrafele 26—36, analizând succesiunea în timp a normelor procesual penale ce reglementează calea de atac cu privire la încheierea prin care se soluționează cererea de recuzare, Curtea a observat că, în ceea ce privește încheierea de admitere a cererii de recuzare, legiuitorul a fost consecvent, în sensul că nu a stabilit în legea procesual penală vreo cale de atac cu privire la aceasta (excepție făcând Codul de procedură penală din 1864, în care

însă nu se făcea distincție între încheierea de admitere, respectiv de respingere a recuzării în stabilirea căii de atac a apelului). Cât privește încheierea de respingere a cererii de recuzare, legiuitorul a stabilit, în legea procesual penală din 1864, că aceasta este supusă apelului (separat), iar, în legea procesual penală din 1936, că această încheiere este supusă căii de atac (a apelului) odată cu fondul cauzei, în vreme ce Codul de procedură penală din 1968 nu a reglementat expres cu privire la acest aspect până în anul 2003, când, prin Legea nr. 281/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură penală și a unor legi speciale, la art. 52 a fost introdus un alineat nou — alin. 7 —, prin care s-a reglementat calea de atac a recursului, care se judeca separat de către instanța de recurs. Alin. 7 al art. 52 din Codul de procedură penală din 1968 a fost abrogat însă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2004 pentru modificarea Codului de procedură penală, cu justificarea — din preambul — eliminării posibilității de exercitare abuzivă a drepturilor procesuale. Curtea a reținut că atât în perioada în care Codul de procedură penală din 1968 nu a reglementat o cale de atac cu privire la încheierea de respingere a recuzării, cât și după abrogarea prevederilor privind calea de atac a recursului separat cu privire la încheierea de respingere a cererii de recuzare, în lipsa unor dispoziții exprese, pe cale doctrinară și jurisprudențială, s-a stabilit, în principiu, că aceste încheieri pot fi atacate odată cu fondul, prin formularea căii de atac reglementate cu privire la hotărârea care se pronunță pe fondul cauzei.

19. Totodată, Curtea a observat că s-a pronunțat cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală din 1968, prin Decizia nr. 185 din 14 iunie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 28 august 2001, și prin Decizia nr. 299 din 7 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 9 decembrie 2002, reținând că „dispozițiile art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală nu sunt contrare art. 125 din Constituție, ci în deplină concordanță cu acestea. În alin. (3) al art. 125 din Constituție se prevede că *«Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege»*. În acest sens, dispozițiile constituționale ale art. 128 prevăd că *«Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii»*. Prin urmare, este atributul legiuitorului să stabilească atât căile de atac, cât și condițiile exercitării acestora. Faptul că încheierea de ședință prin care s-a admis sau s-a respins abținerea, precum și cea prin care s-a admis recuzarea nu sunt supuse separat niciunei căi de atac nu aduce atingere garantării constituționale a dreptului la apărare sau a posibilității de a se folosi căile de atac stabilite de legea procedurală. Lipsa reglementării privind exercitarea unei căi de atac împotriva unor atari încheieri se justifică prin nevoia de a se evita tergiversarea inutilă a soluționării fondului cauzei. [...] În speță, încheierea de ședință privind respingerea cererii de recuzare a unui membru al completului de judecată aparține categoriei de încheieri date în cursul judecării, prin care instanța de judecată soluționează chestiuni prealabile judecării fondului cauzei” și că „în ceea ce privește încheierile, ca specie de hotărâri judecătorești pronunțate în cursul procesului, dar prin care nu se soluționează fondul cauzei, acestea nu pot fi atacate, de regulă, decât odată cu hotărârile judecătorești care soluționează fondul cauzei, care sunt, potrivit dreptului nostru procesual penal, sentințele și deciziile. Stabilind, prin art. 385¹ alin. 2 din Codul de procedură penală, că încheierile pot fi atacate cu recurs numai odată cu

sentința sau cu decizia atacată, legiuitorul a acționat în limitele competenței sale, prevăzute prin dispozițiile constituționale evocate mai sus. Regula exercitării căilor de atac împotriva încheierilor numai odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei se impune pentru asigurarea desfășurării procesului cu celeritate, într-un termen rezonabil, exigență recunoscută cu valoare de principiu atât în sistemul nostru procesual, cât și în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale [...].”

20. De asemenea, Curtea a reținut că s-a pronunțat prin numeroase decizii cu privire la prevederile art. 52 alin. 6 din Codul de procedură penală din 1968 — după abrogarea alin. 7 al art. 52 din același cod —, respingând excepția de neconstituționalitate, cu motivarea că, „Potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) și ale art. 127 din Constituție, procedura de judecată este stabilită de lege, respectiv ședințele de judecată sunt publice, în afară de cazurile prevăzute de lege. De asemenea, potrivit art. 129 din Constituție, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii. Rezultă, așadar, că, potrivit Constituției, legiuitorul este unica autoritate competentă de a reglementa procedura de judecată, cazurile în care ședințele de judecată nu sunt publice, precum și căile de atac și condițiile exercitării acestora. Procedura de soluționare a cererilor de abținere sau de recuzare face parte integrantă din procedura de judecată, fiind reglementată în conformitate cu prevederile constituționale.” Cu același prilej, Curtea a reținut că, „în ceea ce privește încheierea prin care se soluționează cererea de recuzare, aceasta nu soluționează fondul cauzei și, de aceea, lipsa unei căi de atac separate împotriva acestei încheieri nu este contrară dispozițiilor art. 21 din Constituție. Faptul că o asemenea încheiere nu poate fi atacată separat cu recurs se explică, pe de o parte, prin necesitatea evitării unei prelungiri abuzive a procesului, iar, pe de altă parte, prin faptul că respectiva încheiere poate fi atacată cu recurs odată cu hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei” (în acest sens, a se vedea deciziile nr. 24 din 20 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 21 februarie 2005; nr. 302 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 786 din 30 august 2005; nr. 343 din 28 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 10 august 2005; nr. 72 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 14 martie 2007; nr. 133 din 20 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 20 martie 2007; nr. 1.063 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 5 noiembrie 2008; nr. 1.091 din 14 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 728 din 28 octombrie 2008; nr. 677 din 5 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 17 iunie 2009; nr. 811 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009; nr. 1.681 din 17 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 10 februarie 2010, și nr. 68 din 27 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 10 februarie 2011).

21. Curtea a constatat, în continuare, că art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală în vigoare stabilește că încheierea prin care se soluționează recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac. Așadar, fără a distinge între încheierea de admitere, respectiv încheierea de respingere a recuzării, legiuitorul a stabilit că acestea nu sunt supuse vreunei căi de atac. Potrivit

expunerii de motive la Legea privind Codul de procedură penală, „modalitățile de soluționare a cazurilor de incompatibilitate (abținerea și recuzarea) au fost simplificate, astfel încât să nu poată fi afectată celeritatea procesului penal prin abțineri și recuzări repetate, inclusiv prin recuzarea tuturor judecătorilor de la instanță sau a procurorilor de la parchet, care conduce la tergiversarea soluționării cauzei penale, în defavoarea îndeplinirii cu operativitate a actului de justiție. [...] Încheierea prin care se soluționează cererea de abținere ori prin care se admite cererea de recuzare nu este supusă niciunei căi de atac”. Curtea a observat că în expunerea de motive se menționează că doar încheierea prin care se admite recuzarea este definitivă de la data pronunțării, neputând fi atacată, pentru a dinamiza desfășurarea procesului penal, nefăcându-se referire la încheierea de respingere a recuzării. Normele procesual penale criticate stabilesc însă că atât încheierile de admitere, cât și cele de respingere a recuzării sunt definitive la data pronunțării, justificarea opțiunii legiuitorului fiind, în principiu, aceea de a împiedica părțile să abuzeze de instituția recuzării pentru a amâna momentul pronunțării unei soluții în cauză.

22. Totodată, în acord cu jurisprudența sa anterioară, Curtea a reținut că, potrivit Constituției, legiuitorul este unica autoritate competentă de a reglementa procedura de judecată, cazurile în care ședințele de judecată nu sunt publice, precum și căile de atac și condițiile exercitării acestora. Așa încât Curtea a constatat că susținerea potrivit căreia dispozițiile art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece nu se prevede o cale de atac cu privire la încheierea prin care se soluționează recuzarea, nu este întemeiată. Constituția nu cuprinde dispoziții prin care să fie stabilite căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești, statuând în art. 129 că acestea se exercită „*în condițiile legii*”. Accesul la justiție nu presupune și accesul la toate mijloacele procedurale prin care se îndeplinește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, deci și reglementarea căilor ordinare sau extraordinare de atac, este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. De asemenea, reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție. Curtea a statuat, cu valoare de principiu, în jurisprudența sa, că Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci statuează principial în art. 129 că, „*împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”, iar art. 126 alin. (2) prevede că „*prin lege*” se stabilesc competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată. Totodată, prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial nr. 69 din 16 martie 1994, instanța constituțională a statuat că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. În aceste condiții, Curtea a constatat că procedura de soluționare a cererilor de recuzare face parte integrantă din procedura de judecată, urmând a fi reglementată în conformitate cu prevederile constituționale precitate.

23. De asemenea, Curtea a constatat că norma procesual penală criticată nu contravine nici celorlalte dispoziții constituționale invocate, referitoare la dreptul la apărare, în condițiile în care încheierea prin care instanța se pronunță cu privire la cererea de recuzare nu soluționează însuși procesul, nu antamează fondul cauzei. Curtea a reținut că procedura asupra cercetării și judecării cererii de recuzare este o procedură incidentală, al cărei obiect este cu totul distinct de obiectul propriu al procesului penal la care se referă, iar această procedură nu are caracter jurisdicțional penal în sens material, ci caracter administrativ-judiciar (în acest sens, a se vedea Decizia nr. 500 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 743 din 23 septembrie 2016, paragraful 24).

24. Cât privește dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, reglementat de art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a reținut că acesta obligă statele membre la asigurarea unui dublu grad de jurisdicție doar în situația examinării vinovăției în materie penală. Garantarea existenței unui dublu grad de jurisdicție în materie penală are ca premisă faptul că examinarea unei „acuzății penale” formulate împotriva unei persoane a fost examinată la nivelul unui prim grad de jurisdicție. Curtea a constatat că, în materia recuzării, nefiind vorba despre o acuzație în materie penală, nu se impune reglementarea unui dublu grad de jurisdicție cu privire la încheierea prin care se soluționează cererea de recuzare.

25. În plus, Curtea a reținut că încheierea prin care se soluționează recuzarea este pronunțată chiar de o instanță de judecată, adică de un organ de justiție, în condițiile în care, potrivit art. 68 alin. (1) din Codul de procedură penală, „Abținerea sau recuzarea judecătorului de drepturi și libertăți și

a judecătorului de cameră preliminară se soluționează de un judecător de la aceeași instanță”, alin. (2) al aceluiași articol stabilind că „Abținerea sau recuzarea judecătorului care face parte din completul de judecată se soluționează de un alt complet de judecată”. Totodată, Curtea a constatat că, împotriva hotărârii ce urmează a se pronunța după judecarea cauzei penale, părțile au deschise căile de atac prevăzute de lege, respectiv declararea apelului, în condițiile prevăzute de art. 408—425 din Codul de procedură penală, ipoteză în care instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept [art. 417 alin. (2) din Codul de procedură penală], astfel încât, apelul fiind devolutiv sub toate aspectele, existența cazului de incompatibilitate a judecătorului din fond poate fi supusă controlului instanței de apel. De asemenea, existența cazurilor de incompatibilitate a judecătorului din apel — dintre cele prevăzute de art. 64 din Codul de procedură penală — poate fi invocată prin formularea căii extraordinare de atac a contestației în anulare, în temeiul art. 426 lit. d) din Codul de procedură penală. Așadar, Curtea a reținut că, prin reglementarea acestui motiv separat de contestație în anulare, legiuitorul a acordat o importanță deosebită consecințelor existenței unui caz de incompatibilitate a judecătorului în îndeplinirea actului de justiție, în condițiile în care, prin formularea unei căi extraordinare de atac, se tinde la înlăturarea autorității de lucru judecat a unei hotărâri penale definitive și care își produce efectele.

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziilor precitate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Constantin Chiriță în Dosarul nr. 1.321/310/2018 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, respectiv de Marius Ionuț Pascu în Dosarul nr. 1.626/262/2019 al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 68 alin. (7) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 martie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

semnează **MARIAN ENACHE**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Normelor metodologice cu privire la realizarea activităților de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 690/2017

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Normele metodologice cu privire la realizarea activităților de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 690/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 12 octombrie 2017, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 32 va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 32

Condiții de acordare a sprijinului bugetar direct

(1) MAE, prin Agenție, potrivit art. 11 din Lege, poate acorda sprijin bugetar direct unui alt stat dacă sunt îndeplinite următoarele condiții cumulative:

a) sistemul finanțelor publice din statul partener este transparent și eficace, inclusiv sub aspectul administrării fondurilor publice, achizițiilor publice și auditului financiar public;

b) statul are obiective de dezvoltare definite și conforme cu programul multianual strategic de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară, elaborat de MAE conform art. 8 din Lege;

c) statul are sisteme și capacități de monitorizare a sprijinului bugetar direct.

(2) În evaluarea condițiilor de la alin. (1), Agenția poate utiliza rapoarte și documente realizate de alte state sau de organizații internaționale.”

2. Articolul 33 va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 33

Acordul de finanțare privind acordarea sprijinului bugetar direct

În vederea acordării sprijinului bugetar direct, Agenția încheie cu un alt stat, în conformitate cu art. 14 din Lege, un acord de finanțare care include, potrivit modelului din anexa nr. 9, minim următoarele elemente:

a) obiectivul finanțării;

b) modalitatea de transfer al fondurilor;

c) raportarea activităților finanțate;

d) drepturile și obligațiile părților;

e) mecanisme cu privire la returnarea unor eventuale sume care nu au fost utilizate conform acordului de finanțare;

f) modalitatea de soluționare a diferendelor.”

3. **Anexa nr. 9 se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.**

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor externe,

Bogdan Lucian Aurescu

Ministrul finanțelor,

Adrian Căciu

București, 13 iulie 2022.

Nr. 889.

ANEXĂ

(Anexa nr. 9 la normele metodologice)

— Model al acordului de finanțare pentru acordarea de sprijin bugetar direct pentru atingerea unor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară —

Acord de finanțare pentru acordarea de sprijin bugetar direct către [...]

În scopul implementării obiectivelor din Programul multianual strategic privind cooperarea internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară în perioada [...], se acordă un sprijin bugetar direct [...] printr-un acord de finanțare (în continuare *acord*).

Întrucât nevoile curente ale [...] necesită un sprijin în materie de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară și deoarece [...] îndeplinește condițiile cumulative prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 690/2017 pentru aprobarea Normelor metodologice cu privire la realizarea activităților de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară, [...] (în calitate de *beneficiar*) și Agenția de Cooperare Internațională pentru Dezvoltare (în continuare *Agenția*), convin să colaboreze și să încheie prezentul acord.

ARTICOLUL 1

Obiectivul finanțării

1.1. Acordul este bazat pe intenția statului român/sau solicitarea statului beneficiar, coroborată cu evaluarea MAE/sau a Agenției în vederea acordării sprijinului bugetar direct¹,

general, fără o destinație specifică/sectorial, destinat sectorului [...], în valoare de [...] (în valută), respectiv echivalentul a [...] lei.

1.2. Obiectivul finanțării îl reprezintă asigurarea transferului de resurse financiare către [...] pentru atingerea unor obiective de cooperare internațională pentru dezvoltare și asistență umanitară.

¹ Se va selecta una dintre cele două opțiuni (general sau sectorial). În cazul unui sprijin bugetar direct sectorial, acordul de finanțare va cuprinde și art. 1.4—1.6.

1.3. Beneficiarul acceptă responsabilitatea pentru utilizarea fondurilor în conformitate cu prevederile legale aplicabile fondurilor publice din [...], inclusiv cele referitoare la alocarea fondurilor bugetare, achiziții publice, contabilitate publică și audit financiar public.

NOTĂ:

În cazul unui sprijin bugetar direct sectorial, acordul de finanțare va cuprinde și art. 1.4—1.6.

1.4. Sprijinul bugetar direct sectorial va fi gestionat de beneficiar în consultare cu Comitetul mixt România — [...] în sectorul [...], conform planului de acțiune sectorial care va fi stabilit prin anexă la acord.

1.5. Termenii de referință privitori la Comitetul mixt România — [...] în sectorul [...] vor fi stabiliți prin anexă la acord.

1.6. Beneficiarul este responsabil pentru nivelul de progres atins în realizarea obiectivelor asumate în planul de acțiune sectorial menționat la art. 1.4.

ARTICOLUL 2

Administrarea acordului și modalitatea de transfer al fondurilor

2.1. După semnarea acordului, beneficiarul și Agenția vor desfășura întâlniri de lucru periodice, în format fizic sau online, având ca scop buna implementare a sprijinului bugetar direct, urmărind, după caz, execuția fondurilor, luarea în considerare a oricăror modificări ale parametrilor de implementare, evaluarea factorilor de risc, activitățile curente de monitorizare și raportare a progresului și altele.

2.2. Fondurile vor fi transferate în următorul cont bancar:

- a) număr cont/IBAN:
- b) denumire beneficiar cont:
- c) denumire bancă:
- d) SWIFT:
- e) adresă bancă:
- f) alte informații necesare plății:

2.3. Sprijinul bugetar direct se va plăti în [...] tranșă/e, în termen de maximum [...] zile calendaristice de la data alimentării contului Agenției cu această destinație. În cazul sprijinului bugetar direct sectorial, tranșele se vor achita cu avizul Comitetului mixt România — [...] în sectorul [...].

2.4. Sprijinul bugetar direct se va plăti în valuta [...], iar în cazul conversiei pentru plăți în moneda națională, beneficiarul va informa Agenția în termen de maximum [...] zile lucrătoare de la încasarea fondurilor despre cuantumul contravalorii sprijinului bugetar în moneda națională.

2.5. În conformitate cu propriile reglementări financiare, [...] va deschide un cont în moneda națională pentru operațiunile aferente sprijinului bugetar direct și, după caz, va ține o evidență analitică a acestora.

2.6. Sprijinul bugetar va include un cost indirect de administrare de [...] % pentru comisioane bancare, diferențe de curs valutar, costuri conexe tranzacțiilor și administrării sprijinului bugetar, precum și alte costuri asociate operațiunilor financiare.

2.7. Orice sold necheltuit din costul indirect de administrare prevăzut la art. 2.6, rămas după închiderea financiară anuală, va fi creditat la resursele beneficiarului și nu va fi returnat Agenției.

2.8. Beneficiarul se obligă să utilizeze integral sprijinul bugetar direct până la data de [...].

ARTICOLUL 3

Monitorizarea, raportarea activităților finanțate și evaluarea.

Drepturile și obligațiile părților

3.1. În scopul monitorizării, raportării activităților finanțate și evaluării, Agenția va utiliza proceduri proprii definite în acord cu managementul bazat pe rezultate.

3.2. Beneficiarul se angajează să transmită Agenției, după caz, următoarele:

- a) raportul descriptiv cu privire la atingerea scopului și/sau obiectivelor arondate sprijinului bugetar direct;
- b) raportul financiar aferent;
- c) extrasele de cont pentru ilustrarea operațiunilor aferente sprijinului bugetar direct;
- d) orice alte informații/documente solicitate de către Agenție, necesare pentru operațiunile de monitorizare, raportare, evaluare, auditare și control.

3.3. Beneficiarul va oferi Agenției toate informațiile/documentele solicitate în caz de evaluare/audit/control, inclusiv în termen de [...] ani de la finalizarea operațiunilor aferente sprijinului bugetar direct.

3.4. În cazul în care organele abilitate de control, din România sau din [...], constată că sumele cheltuite de către beneficiar nu respectă prevederile prezentului acord, beneficiarul se obligă să returneze sumele care fac obiectul abaterilor constatate și rămase definitive, în termen de [...] zile lucrătoare de la comunicarea raportului final de control și/sau a deciziei aferente.

3.5. Beneficiarul va menționa sprijinul bugetar direct acordat de România în informațiile publice gestionate pe paginile web și/sau canalele de social media, în rapoartele interne și anuale, în relația cu mass-media și prin publicarea de articole cu impact național.

ARTICOLUL 4

Dispoziții finale

4.1. Părțile vor depune eforturi pentru rezolvarea tuturor diferendelor pe cale amiabilă. În acest sens, părțile își comunică poziția una alteia și orice soluție pe care o consideră posibilă, în scris sau se întâlnesc la solicitarea oricărei părți.

4.2. Părțile declară că au luat la cunoștință și își asumă pe deplin drepturile și obligațiile care rezultă din prezentul acord.

4.3. Prezentul acord reprezintă voința părților și înlătură orice altă înțelegere verbală dintre acestea, anterioară sau ulterioară încheierii lui.

4.4. Prezentul acord poate fi modificat cu acordul părților, prin act adițional.

4.5. Prezentul acord a fost semnat la data de [...], la [...] (localitatea), în două exemplare originale, în limbile română, engleză și [...], toate textele fiind egal autentice. În cazul unor diferențe de interpretare, textul în limba engleză va prevala.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind alocarea de sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului,
prevăzut în bugetul de stat pe anul 2022, pentru suplimentarea bugetului
Ministerului Afacerilor Externe**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Afacerilor Externe pe anul 2022, la capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 51 „Transferuri între unități ale administrației publice” cu suma de 50.000 mii lei credite de angajament și bugetare, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2022, în vederea acordării unei asistențe financiare nerambursabile către Republica Moldova, asumată de România în cadrul Conferinței internaționale de sprijin pentru Republica Moldova care a avut loc la Berlin, la 5 aprilie 2022, cu scopul de a răspunde nevoilor urgente de sprijin cu care se confruntă Republica Moldova.

Art. 2. — (1) Ministerul Afacerilor Externe răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor art. 1.

(2) Sumele rămase neutilizate se restituie la Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului până la sfârșitul anului 2022.

Art. 3. — Se autorizează Ministerul Finanțelor să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Afacerilor Externe pe anul 2022.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Bogdan Lucian Aurescu
Ministrul finanțelor,
Adrian Căciu

București, 13 iulie 2022.
Nr. 890.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

5 948493 457138

